

214. ISTABIŅA KURPJU KASTE

Bija agrs. Atvēris acis, viņš paskatījās pulkstenī. Lēnām piecēlās, uzmanīgi novilka pidžamu, kārtīgi to salocīja, nogludināja malas un ielika kurpju kastē. Uzģērba savu rūtaino džemperu, bikses, kurām vakar bija palūdzis iegludināt buktes, no radiatora noņēma izžuvušās zeķes. Katru vakaru viņš pats izmazgāja savas zeķes, jo negribēja, lai, aizejot no šejienes, līdzī vajadzētu ņemt kaut ko netīru. Tāpēc starp viņa desmit zeķu pāriem nekad nevarēja atrast kaut vienu netīru. Sagērbies viņš saklāja gultu, noslaucīja putekļus no galdiņa, uz kura to tāpat nekad nebija, un izgāja gaitenī. Viņš domāja, ka dēls droši vien pēc viņa ieradīsies agri no rīta. Un, kad atbrauks, viņam jābūt gatavam uzreiz doties prom.

Visi vēl tikai modās. Aprūpētāji bija izdzēruši rīta kafiju un nodeva maiņu, kaimiņš jau bija izgājis noskatīties rīta ziņas, kaut kur tālumā kļiedza tā trakā. Nekā jauna. Piegājis pie loga, viņš ilgi skatījās uz ceļu. Piebrauca rolsroiss tumšiem stikliem. Dēls? Ārā neviens nekāpa. Lēnām sāka parādīties cilvēki no blakusistabiņām, no 204. istabiņas steidzīgi izgāja māsiņa. Kāds pagrieza skaļāk televizoru. No melnās mašīnas vēl aizvien neviens nerādījās. Pulkstenis bija gandrīz astoņi –

laiks doties uz ēdamzāli. Pie galda jau sēdēja omulīgā Veras tante un savu ikrīta avīzi lasīja Krūmiņa kungs. Viņš novilkā "Labrīt..." un apsēdās. "Neviens vēl nav atnācis?" Veras tante iejūtīgi pajautāja. "Nē. Bet šodien vajadzētu atbraukt." – "Noteikti," kaimiņiene atbildēja un sāka ēst tikko pienesto rīta putru.

Mazliet ieēdis, viņš piecēlās un devās pie loga. Rols-roisa vairs tur nebija. Viņa skatiens bija dziļš, mazliet skumjš, bet ar melanolisku cerību – kādam taču jāatbrauc. Sieva jau sen kā kapos, viņa jau nu nekādi pakaļ neatbrauks, bet dēls solīja izņemt no šīs vietas uzreiz, tiklīdz būs atgriezies no ārzemēm. Mazmeita arī teicās ņemt pie sevis, kad beidzot ar vīru būs sakrājuši lielākai mājai. Taču kopš pagājušā gada Ziemassvētkiem nebija apciemojusi. Gan jau strādā, raujas, krāj naudu. Mazdēls teicās atrast kārtīgu sieviņu un tad arī ierīkot kādu kaktiņu vectēvam, jo kā tad viņš, vīrieša cilvēks, par tādu vecu vīru varēs parūpēties. Ne ēst māk kārtīgi uztaisīt, ne viņam laiks muguru vecamtēvam noberzt, ne drosme galvu noglāstīt. Nē, nē, mazdēls jau pavisam drīz atradīšot sieviņu, kas to visu mācēs.

Pēc vecā vīra aprēķiniem, mazdēlam jau vajadzēja būt trīsdesmit pieciem gadiem. Ak, kaut viņam pašam atkal būtu trīsdesmit pieci un visa lielā dzīve pie kājām! Brīdi pavērojis vientulīgo piebraucamo ceļu pie trīsstāvu pansionāta, viņš iegāja savā 214. istabā. Vannas istaba bija perfektā kārtībā. Pie spoguļa stāvēja tikai zobu birste. Viņam šķita, ka pirms aizbraukšanas no šejienes vēl zobus izmazgāt vajadzēs, tāpēc nav vērts to likt čemodānā. Iztīrījis zobus, viņš atgriezās istabā. Lasīt viņš īsti vairs nevarēja, televizors bija tikai lielajā

zālē, kur viņš negribēja iet, lai nedzirdētu, kā klačojas kaimiņienes vai kā aprūpētājas stāsta par saviem pielūdzējiem. Viņš nemaz negribēja iesaistīties šajā tukšajā pansionāta dzīvē, jo zināja, ka šodien viņam atbrauks pakal.

Apsēdies krēslā, viņš skatījās pa logu.

Pienāca pusdienlaiks. Pie galda Veras tante sarunājās ar Ivanu: redz, klistot baumas, ka 204. istabiņā kāds esot nomiris. Droši vien Klaudija. Bija jau arī laiks, nav nekāds nieks izvilkt šajā pasaulītē deviņdesmit trīs gadus. Viņš neko neteica, tikai nodomāja, ka Klaudija viņam patika. Kad viņai vēl bija pietiekami daudz spēka, lai atnāktu pie kopējā galda, viņa sēdēja tur, pie paša loga, viena pati, skatījās uz ceļu, un acis tā mirdzēja, it kā viņa jau būtu sagaidījusi savu nācēju. Bet tas bija sen. Jau ilgi viņš nebija redzējis Klaudijas tanti. Viegla smiltis, viņš nodomāja un sāka cīnīties ar tikko pasniegto sacepumu. Neko daudz viņš šodien neēdis. Ja apēdīs par daudz, būs smaguma sajūta, bet viņš negrib sagādāt dēlam nekādas neērtības, kad tas atbrauks.

Tad abi kopā dosies pie viņa sieviņas. Tepat jau, nekur tālu nebūs jābrauc – Matīsa kapu maliņā viņš pats bija izracis mazu kapiņu. Asaras bira pie katra lāpsta pieskāriena dubļainajai zemei. Toreiz nedēļām lija lietus. Kurš to būtu domājis, ka mīlā tik ātri viņu atstās vienu? Vēl tikai pirmie sirmie mati pašam bija parādījušies pie deniņiem, viņš vēl sapņoja sagaidīt mazliet labākus laikus un aizvest sieviņu pie jūras. Kā viņa sapņoja par jūru! Tikai grāmatās bija lasījusi par to... Nepaspēja viņš aizvest pie jūras savu jaunības un

vecumdienu mīlestību. Cik ļoti gribējās tajā dubļainajā kapā līdzī lēkt! Kā nu viņš tālāk bez tā acu mirdzuma...

Jā, gan jau dēls aizvedīs pie viņas kapa. Varēs klusītēm nodziedāt viņas mīļāko dziesmu. Varbūt dēls piebrauks pie kāda veikala, paņems svecītes. Noliiks pie kapa. Lai gadiem pāri tā nemirstība paliek.

Atkal kāds klauvē pie durvīm. Viena no aprūpētājām ienes sulu un lielu cepumu. “Labu apetīti šajā saulainajā dienā!” nodudina jaunā sieviete un aizsteidzas projām. Cepumu atstās mazmeitai, varbūt viņa atbrauks. Ak, kā viņu agrāk atraut no tiem nevarēja! Ar mazmeitu viņi gāja sēnēs, tā bija viņu kopīgā nodarbošanās. Viņš to uzskatīja par svētu lietu – pēc otrā stiprā rudens lietus sagaidīt mazmeitu pie vārtiem, atrast vecos, pītos grozus un doties tikai pa viņiem vien zināmajām meža taciņām, lai atrastu labākās gaileņu un baraviku vietas. Par ko tik viņi toreiz nerunāja! Kad meitene vēl bija maza, viņš stāstīja pasakas, kad paauģās, iemācīja dažādus jokus, pēdējos gados jau stāstīja par karu, par kritušo brāli. Tikai mežā viņš atļāvās to atcerēties, tikai mazmeitai varēja to stāstīt. Bet, kad mazmeitai pienāca studiju gadi, rudenī viņa neatbrauca ne pēc otrā, ne ceturtā lietus. Ieskrēja Ziemassvētkos uz īsu brītiņu un teica, ka bijis tik daudz jānācās, ka nesanācis atbraukt sēnēs. Apsolījās atbraukt nākamgad. Bet tā arī vairs neatbrauca. Nekas, atbrauks viņa šodien, varbūt rīt, atbrauks uz šejieni un paņems līdzī...

Viņš piegāja pie skapja. Viss bija kārtīgi salocīts un salikts koferī. Skapī bija jauni divieļi, pansionātā tos mainīja ik pēc divām dienām. Viņš izgāja ārā. Gaitenī bija atnākusi vesela ģimene – pie 201. istabas

iemītnieces. Dziedāja pa visu gaiteni “Daudz baltu die-
niņu”. Smējās. Raudāja zīdainis. Viņš iegāja atpakaļ istabā.

Pie durvīm kāds piekļāvēja. Sirds salēcās. “Vakari-
ņās nāksiet?” nenogurdināmā balstiņā nočivināja jaunā
aprūpētāja. “Jā, jā...” Sirds nolēca atpakaļ savā vietā.
Jau vakariņu laiks...

Pie vakariņu galda Krūmiņa kungs noteica: “Rīt
kāds atnāks, neatmet cerību.”

“Mhm...” viņš novilka. Vispār jau vēl nav tik vēls,
vēl jau var atbraukt mazdēls, lai tikai sargs apmeklē-
tāju durvis neaizslēdz. Mazdēls jau nekad te nav bijis,
nezinās, kā piezvanīt, un aizies. Ātri jāpaēd un jānoiet
lejā. Jāpagaida pie durvīm.

Pie lielajām durvīm viņš gaidīja, līdz dienas aprū-
pētājus nomainīja naktsmaiņa. Aizskrēja māsiņas, arī
šodienas jaunā sieviete aizskrēja, vēl piemiedza ar aci
un uzsauca: “Arlabunakti!” Apgājīs vēl vienu riņķi pa
pirmo stāvu, viņš atgriezās istabā. Labi, ļoti labi. Labāk,
lai viņam pakaļ atbrauc no rīta. Tā patiesi būs labāk.

Izņēmis no kurpju kastes pidžamu, viņš pārgērbās.
Apgūlās un cerēja, ka rīts pienāks ātri. Rīt būs liela
diena – rīt viņam atbrauks pakaļ un aizvedīs no šejienes
prom. No šīs vientuļās vietas, kur katrs sev ir vientulī-
bas rēgs, kur slimība ir vienīgais sabiedrotais, kur nāves
tuvumu var saost. Rīt viņu aizvedīs no šejienes prom.

Bija agrs. Atvēris acis, viņš paskatījās pulkstenī.
Lēnām piecēlās, uzmanīgi novilka pidžamu, kārtīgi to
salocīja, nogludināja malas un ielika kurpju kastē.